

УЧЕНИЕТО ЗА ПОЛАГАНЕ НА РЪЦЕ

В Евреи 6 глава четем:

Евреи 6:

1. Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христа и нека се стремим към съвършенство, без да полагаме изново за основа покаяние от мъртви дела, вяра в Бога,

2. учение за кръщения, ЗА ПОЛАГАНЕ НА РЪЦЕ, за възкресяване на мъртви и за вечен съд.

В някои преводи на Библията пише “ръкополагане”, но в оригиналния текст на гръцки език пише: “учение за полагане на ръце”.

Ние трябва да се придържаме към правилния превод, защото ако вместо “полагане на ръце” кажем “ръкополагане”, смисълът се променя поради изкривеното разбиране на тази дума. Когато се каже “ръкополагане” се разбира и има предвид - церемониална практика, специален обряд, при който се дава църковен сан, одобряване за встъпване в църковна длъжност, напр. в църковната система се говори за “ръкоположен за епископ”, “ръкоположен в дяконски сан”, “ръкоположен за свещеник” и т.н. и винаги като се каже “ръкополагане” се има предвид точно това - церемония, при която с одобрение от “лидери” в църквата се поставя на длъжност избран от тях човек чрез тази процедура наречена - “ръкополагане”.

Но Учението на Исус за полагането на ръце няма нищо общо с това изкривено разбиране на Словото!

И в английския превод на Кинг Джъймс е “of laying on of hands” - полагане, поставяне на ръце, а не думата ordain, която означава: нареждам, посвещавам в духовен сан, ръкополагам, заповядвам.

И така нека да се запознаем с Учението Христово “за полагането на ръце” - Библейското първоначално учение, с Библейския смисъл и разбиране, с разбиране точно на това, което е писано и на което ни учи Словото!

Може да изглежда странно, че “полагането на ръце” е “Първоначално учение Христово”! Да, през стотиците години “полагането на ръце” е станало една изгубена Библейска доктрина; и затова, мнозинството вярващи днес не са били поучавани на нея, нямат знание за нея, и не я практикуват, а това учение е едно от основните за „отиване в зрялост“ на вярващите.

Религията, настанила се в църквата, е която измести и замени Библейското Слово, с нейните религиозни структури и ред е отговорна за пренебрегването на това учение Христово за ПОЛАГАНЕТО НА РЪЦЕ и изопачаване на истината.

ПОЛАГАНЕТО НА РЪЦЕ Е СВЪРЗАНО С ВЛАСТТА И СИЛАТА НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО!

В религиозните институции наречени “църкви” полагането на ръце в Библейския смисъл е станало неуместно, ненужно, излишно и дори пречещо, защото властта и силата идва вече не от Бога, а от хората. Така религиозният ред и правила поставя лидери като представители на хората. Така религиозните групи са структурирали свое собствено, човешко управление по подобие на светския ред на управление!

Основата на съвременният църковен ред е съгласието, избора, гласуването на лидерите и членовете на организацията им.

Римският император Константин е въвел тази форма на църковен ред, когато направил християнството официалната религия на Римската империя.

Така управлението на Църквата чрез Светия Дух е заменено с управлението ѝ от държавата, и като държавен служител църквата е зависима от държавата и от нейното благоволение.

Съвременните църкви по същото подобие са станали зависими институции, които направиха вярващите членска маса на организациите им, членове, които са покорни и лоялни на уставите, реда, и правилника им и така приемат управленческата структура на църквата им, имаща форма на пирамида, и е под привидната форма на демократичност, където лидерите и членовете притежават разбирането, че те имат правото да определят управлението и структурата на църквата!

Пасторите и свещениците функционират като “представители” на хората пред Бог (обаче на Бог това не Му е нужно, нито някъде в Новия Завет пише за такъв ред и организация в Христовата Църква!), и така тяхната власт не идва от Бога, а от хората!

Така Константин е променил църквата и това продължава и до днес!

Тази структура на църковното управление е проникнала навсякъде в църквите.

Съвременните църковни институции по много начини имитират левитския ред за свещеници.

Правейки това, те са пренебрегнали реда и властта на Новозаветната Църква, която не произлиза от левитското свещенство, а от чина на Мелхиседек!

Евреи 5:6. както и на друго място казва:

"Ти си свещеник до века

Според чина Мелхиседеков"

Евреи 6:20. гдето Исус като предтеча влезе за нас, и стана първосвещеник до века според Мелхиседековия чин.

И Първосвещеникът и целият чин на Мелхиседек са установени по Божия наредба и воля, а не чрез съгласието на хората!

В Новозаветната Църква, Христос е Първосвещеникът, завинаги, според чина на Мелхиседек:

Евреи 6:20. гдето Исус като предтеча влезе за нас, и стана първосвещеник до века според Мелхиседековия чин.

Това свещенство измества предишния ред на служение на Левитите и е станало причина той да остарее:

Христос е единственият представител на човечеството пред Бога, защото Той е всичко, което е необходимо!

Евреи 7:24-27

24. но Той, понеже пребъдва вечно, има свещенство, което не преминава на другиго.

25. Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях.

26. Защото такъв първосвещеник ни трябваше: свет, невинен, непорочен, отделен от грешните и възвисен по-горе от небесата;

27. Който няма нужда всеки ден, като ония първосвещеници, да принася жертви първо за своите грехове, после за греховете на людете; защото стори това веднъж за винаги, като принесе Себе Си.

На кръста Христос анулира, прекрати Левитското свещенство според Стария Завет като издигна и възстанови първоначалното Божие намерение за управлението на човека на земята и взаимоотношенията Му с човечеството!

Когато Бог създаде човека, Той упълномощи човечеството да действа като Негов представител на земята. На Адам му беше дадена власт от Бога да управлява творението и Бог се изявяваше чрез него. Адам беше първосвещеникът на завета, чрез който Бог управляваше творението Си. Като Божий наместник Адам беше поставен да е управникът над цялото творение. Адам беше царят на земята - цар и свещеник.

Първоначалният завет беше този, който създаде реда на царските свещеници - царе и свещеници!; царе на правда и на мир. *Мелхи-* (цар) = *седек* (правда) е свещенството, което управляваше първоначалния завет.

На планината Синай, Бог влезе в завет с Израил.

Второзаконие 5:1-4

1. Моисей повика целия Израил и рече им: Слушай, Израилю, повеленията и съдбите, които изказвам на всеослушание днес, за да ги научите и да внимавате да ги вършите.

2. Господ нашият Бог направи завет с нас на Хорив.
3. Тоя завет Господ не направи с бащите ни, но с нас, които всички сме живи тук днес.
4. Лице с лице говори Господ с вас на планината изсред огъня,

На кръста, обаче, редът на Левитите свърши и редът на Мелхиседек беше въведен наново. В Христос, всички новородени вярващи са царе и свещеници от този ред и представляват Бог на хората в света:

Евреи 8:

6. но на дело Христос е получил служение толкова по-превъзходно, колкото и завета, на който Той е ходатай, е по-превъзходен, като узаконен върху по-превъзходни обещания.

8. А напротив, когато порицава израилтяните, казва:

"Ето, идат дни, казва Господ,

Когато ще склуча с Израилевия дом и с Юдовия дом нов завет;

10. Защото, ето заветът, който ще направя с Израилевия дом

След ония дни, казва Господ:

Ще положи законите Си в ума им

И ще ги напиша в сърцата им;

Аз ще бъда техен Бог,

И те ще бъдат мои люде;

13. А като каза "нов завет", Той обявява първия за остарял. А онова, което овехтява и остарява, е близо до изчезване.

В Новия завет, хората идват при Бог чрез Христос.

На новородените и спасени вярващи Христос е техният Първосвещеник, а те са Божият народ. Божиите хора са посланиците Христови на земята.

Властта на Христос в Новозаветната Църква е тази, която е издигнала "апостолос" - апостоли, посланиците на Бога!

Терминът "апостоли" означава „изпратени“ или „посланици“ - хора, които носят послание, вест на другите.

Първите апостоли разбираха, че са посланици на Христос, изпратени с властта да Го представят на земята.

Терминът "апостол" (на гр. апостолос) е синоним на думата "ангел" (от гр. "ангелос") И ангелите и апостолите са посланици на Бога. От тези посланици (ангелос или апостолос) има такива, които се изкачват и които слизат, което означава, че някои произлизат от Небето, а някои произлизат от земята.

Иисус говори на Натанаил за ангелите „изкачващи се и слизащи“.

Йоан 1:51. И рече му: Истина, истина ви казвам, Отсега ще видите небето отворено, и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син.

Яков имаше сън:

Битие 28:12. И сънува, и ето стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея.

Посланиците, които произлизат от небето са различни от посланиците, които произлизат от земята.

Посланиците, които произлизат от небето са ангели, вижте:

Даниил 10:4-10

4. И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, като бях при брега на голямата река, която е Тигър,

5. като подигнах очите си видях, и ето един човек облечен в ленени дрехи, чийто кръст бе опасан с чисто уфазко злато.

6. Тялото му бе като хрисолит, лицето му като изгледа на светкавица, очите му като огнени светила, мишците и нозете му бяха на глед като лъскава мед, и гласът на думите му като глас на много народ.

7. Само аз Даниил видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги нападна, та побягнаха да се скрият.

8. И тъй, аз останах сам да видя това голямо видение, от което не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в (тление), та останах безсилен.

9. Чух, обаче, гласа на думите му; и като слушах гласа на думите му аз паднах на лицето си в несвяст, с лицето си към земята.

10. И, ето, ръка се допря до мене, която ме тури разклатен на коленете ми и на дланите на ръцете ми.

Тези посланици идват от небето, за да донесат слово от Бог на земята, и след това се връщат при Бог. Това са духовни същества, които обикновено живеят на Небето, откъдето са изпращани. Тези ангели никога не са въввлечени в ИЗПЪЛНЕНИЕТО на посланието (те само го донасят) и затова никога не полагат ръце върху човешки същества за предаването на изпълнението на посланието, въпреки че претърпяват съпротива от врага поради посланията, които носят.

Даниил 10:

13. Обаче князът на персийското царство ми противостоеше двадесет и един дни; но, ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; аз, прочее, останах непотребен вече там при персийските царе,

20. Тогава каза: Знаеш ли защо съм дошъл при тебе? А сега ще се върна да воювам против княза на Персия; и когато изляза, ето, князът на Гърция ще дойде.

21. Все пак, обаче, ще ти известя значението на това, което е написано в едно истинско писание, при все че няма кой да ми помага против тия князе, освен вашия княз Михаил.

Посланиците, които произлизат от земята са хора. Тези ангелос също могат да се изкачват и да слизат като бъдат канени в Небето, за да бъдат свидетели на големи събития и да носят обратно послание.

Откровение 4:

1. След това видях, и ето врата отворени на небето; и предишният глас, който бях чул да говори с мене като тръба, казваше: Възлез тук, и ще ти покажа това, което трябва да стане подире.

Йоан беше посланикът повикан на Небето, за да види какво разкриваше Бог. Подобно, Павел говори за себе си, че е бил „занесен до третото небе“.

2 Коринтяни 12:2. Познавам един човек в Христа, който, преди четиридесет години, в тялото ли, не зная, въвн от тялото ли, не зная, Бог знае, бе занесен до третото небе.

Посланието, което тези посланици - “ангелос” или “апостолос” носят не произлиза от тях! На обикновения народен гръцки език думата “апостолос” означава „пощальон“. Тези посланици са Божии хора, представящи Бога на земята. Христос ги подготвяше внимателно, за да могат да са способни да представят и предадат посланието и да участват в неговото изпълнение.

Ефесяни 3:

2. понеже сте чули за нареденото от Божията благодат, която ми е дадена заради вас,

3. че по откровение ми стана известна тайната, (както и по-преди вкратце ви писах,

4. от което, като прочитате, може да разберете моето проумяване в Христовата тайна),

5. която в други поколения не биде известна на човешкия род, както сега чрез Духа се откри на Неговите свети апостоли и пророци,

8. На мене, най-нищожния от всички свети, се даде тая благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство;

9. и да осветлявам всичките в наредбата относно тайната, която от векове е била скрита у Бога, създателя на всичко,

Апостолът и посланието са предназначени да бъдат двата компонента - донасянето и реализирането на волята на Бога. На апостолите, следователно, им е дадено и посланието и реализирането му.

Полагането на ръце е съществена част от властта, което прави посланието от Небето да бъде предавано ОТ онези, на които е дадено, НА онези, за които е предназначено, които да се възползват от него.

Когато Бог освобождава послание от Небето, самото послание е, което променя земята. Реализирането му чрез **полагането на ръце** изгражда, назидава тялото на Христос заедно чрез посланието от небето.

Ефесяни 2:

19. Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство;

20. понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус,

21. върху когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свет на Господа;

22. в който и вие се враждате заедно в Духа за Божие обиталище.

Реалността на Божието Царство е предназначена да се предава от един човек на друг и така посланието на Благовестието да се разпространява и умножава!

Причината, поради която посланиците, човешки или ангелски, редовно претърпяват съпротива от демоните е понеже демоните разбират, че самото послание променя неща на земята. Когато посланието идва, заедно с посланиците, то има ефекта на осветяване на тъмнината на греховността и заблудата. Скрити неща изведнъж са разкрити; дълго крита истина се появява и може да бъде видяна от всеки, който желае истината.

В светлината на това откровение, лукавството на измамника се вижда ясно и основите на неговия дом на лъжи са трайно увредени. Хората са освободени да преследват пътя на истината, и само онези, които виреят в среда на измама копнеят и остават в тъмнината.

Самото послание носи сила и власт и трябва да бъде управлявано от посланик, подготвен и установен чрез властта на Христос, Главата и Първосвещеникът.

Свещениците от този ред са Божиите хора, Неговите посланици. Христос подготвя посланиците преди да ги изпрати. Той ги установява със Своята власт сред тези, до които ги изпраща. А посланието, което носят е послание на силата и властта на Царството, които сглобяват Божия дом.

Полагането на ръце е необходимо за реда на предаване на посланието, понеже то представя посланието на Божията благодат и любов и става чрез Божиите хора, както е било първоначалното Божие намерение при сътворяването на човечеството.

Учението за полагане на ръце има четири главни приложения:

- 1) изцеление, обикновено при физически, душевни болести и умствени смущения;
- 2) предаване;
- 3) потвърждаване на дарби и призвания; и
- 4) упълномощаване и изпращане.

Полагането на ръце представя главния начин, по който помазанието, властта и реда на Божието Царство се разпростират от човек на човек.

Всяко едно от тези 4 приложения представлява различна част от този ред,

но те са напълно обединени: “полагането на ръце” разкрива помазанието на някого и разпространява това помазание към другите; то потвърждава проявленията на Светия Дух чрез човека!

Изцеление чрез полагане на ръце

Изцелението чрез полагането на ръце е демонстрация на сила с две цели:

1. Демонстрацията показва, че този който полага ръце върху някого върши това със силата Божия като посланик изпратен от Бога!
2. Изцелението чрез полагането на ръце демонстрира и установява властта на Царството Божие на земята, което посланикът представя в съответните обстоятелства където е изпратен.

Тези двойни цели установяват помазанието на посланика, че то е директно за хората и за разширяване властта на Божието царство, чрез Божия посланик и всичко е за полза на хората!

Бог винаги е разпространявал Царството Си чрез посланици!

Той създаде Адам, за да разшири Небесното Царство на земята.

Битие 1:

26. И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята.

28. И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.

Той изпрати Иисус Христос да примири човечеството с Бога и да го върне към първоначалната цел и позиция на владетел като представител на Бога на земята.

Ефесяни 1:

4. както ни е избрал в Него преди създанието на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов;

5. като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа, по благоволенията на Своята воля,

И, когато Христос се върна в небето, Неговото Тяло, съставено от Неговите хора, продължи работата на Христос на земята.

Йоан 16:

14. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.

15. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява.

Деяния 1:

8. Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

Римляни 12:

4. Защото, както имаме много части в едно тяло, а не всичките части имат същата служба,

5. така и ние мнозината сме едно тяло в Христа, а сме части, всеки от нас, един на друг.

Ранната църква продължаваше тази практика, в която учениците - помазаните посланици бяха обучавани, упълномощавани и изпращани да разпространяват Евангелието на Царството. Всеки един от тези примери показва Божията воля да разпространява Своето царство на земята чрез посланиците Си!

Първата цел за изцеление чрез полагането на ръце е, за да се демонстрира помазанието, което има самия посланик, така че онези, които са свидетели на демонстрацията да могат със собствените си очи да видят свръхестествената Божия сила и власт и да приемат посланието.

Поради тази причина най-общата практика дадена в Писанието за изцеление на физически или душевни болести е чрез **полагането на ръце** – въпреки че Господ може да извършва изцеление и без физически контакт, както четем в Словото:

Матей 8:

1. А когато слезе от хълма, последваха Го големи множества.

2. И, ето, един прокажен дойде при Него, кланяше Му се и каза: Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш.

3. Тогава Исус простря ръка и се допря до него и рече: Искам; бъди очистен. И на часа му се очисти показата.

4. И Исус му каза: гледай да не кажеш това никому; но, за свидетелство на тях, иди да се покажеш на свещеника, и принеси дара, който Моисей е заповядал.

5. А когато влезе в Капернаум, един стотник дойде при Него и Му се молеше, казвайки:

6. Господи, слугата ми лежи у дома парализиран, и много се мъчи.

7. Той му казва: Ще дойда и ще го изцеля.

8. Стотникът в отговор Му рече: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но кажи само една дума, и слугата ми ще оздравее.

9. Защото и аз съм подвластен човек и имам подчинени на мен войници; и казвам на тогова: Иди, и той отива; и на друг: Дойди, и той дохожда; а на слугата си: Стори това, и го струва.

10. Исус, като чу това, почуди се, и рече на ония, които идеха изподире: Истина ви казвам, нито в Израиля съм намерил толкова вяра.

13. Тогава Исус рече на стотника: Иди си; както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час.

По време на служението Си, Исус обикновено демонстрираше Своята божествена мисия и служение чрез полагането на ръце с цел изцеление.

Лука 4:40

40. И когато залязваше слънцето, всички, които имаха болни от разни болести, доведоха ги при Него; а Той, като **положи ръце** на всеки от тях, изцели ги.

Марко 8:

22. Дохождат във Витсаида. И довеждат при Него един слепец и молят Му се да се докосне до него.

23. И Той хвана слепеца за ръка, изведе го вън от селото, и, като плюна на очите му, **положи на него ръце** и го попита: Виждаш ли нещо?

24. И той, като подигна очи, каза: Виждам човеците; защото виждам неща като дървета, които ходят.

25. После пак **положи ръце** на очите му; и той втрени очите си, оздравя, и виждаше всичко ясно.

Подобно и посланието на първите апостоли беше редовно съпровождано от полагање на ръце за изцеление.

Деяния 3:

7. И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила.

8. И той като скочи, изправи се и проходи; и влезе с тях в храма та ходеше и скачаше и славеше Бога.

Посланикът простира Божията доброта и милост към този, който се изцелява, докато силата на Духа установява правдоподобността на посланика.

Марко 16:

17. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят;

18. ...на **болни ще възлагат ръце**, и те ще оздравяват.

Деяния 2:

22. Израилтяни, послушайте тия думи: Исуса Назарянина, мъж засвидетелствуван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него посред вас, както сами вие знаете...

Втората цел за изцелението чрез полагането на ръце е да се установи превъзходството на Божието Царство над неговата опозиция

- врага, дявола и сатана.

Всеки път когато някой посланик е изпращан в името на Господа, за да установи властта на Царството, посланикът е изпращан с пълното очакване за опозиция!

Но Господ екипира и подготвя посланика!

Посланието на Благовестието не е просто думи, но демонстрацията на сила и властта на Царството, за да извърши Божията воля!

1 Коринтяни 2:

4. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила;

Изявяването на помазанието на посланика чрез действието на изцеление е ЗНАМЕНИЕ чудотворно и видимо за всички извършено сред тях, пред очите им и това установява властта на посланика над врага сред хората.

Божии посланици се изявяват сред хората и се утвърждават като имащи власт и сила, за да се противопоставят на крепостите на царството на тъмнината, които се съпротивяват на разпространението на Божието Царство!

Има много примери из целия Нов завет за делата на учениците Христови, посланиците на Благовестието, придружавани от чудеса и знамения.

Във Великото поръчение към Своите ученици, Иисус Христос ги увери за знаменията и чудесата, които щяха да свидетелстват за тяхното послание:

Марко 16:

17. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят;

18. змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.

Павел написа:

1 Солунци 1:

4. Понеже знаем, възлюбени от Бога, братя, че Той ви е избрал;

5. защото нашето благовестуване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Светия Дух и с голяма увереност; както и знаете, какви се показахме помежду ви заради вас.

Чудесата и знаменията, свръхестественото винаги съпровождаше учениците, които бяха изпратени и те се случваха заради самите тях, за да види светът властта и силата им чрез живия Господ.

Чудесата и знаменията се случваха и заради онези, на които проповядваха Евангелието, за да видят със собствените си очи Божията любов и сила на живия Господ. По този начин Благовестието се разпространяваше от човек на човек, придружавано от **полагането на ръце** и от чудесата и знаменията,

чрез което се утвърждаваше и потвърждаваше посланието и посланика със сила и власт.

Царство на сила

Клеветниците и противниците на Иисус спореха, че Неговото показване на сила трябва да е упълномощено от Сатана, особено относно изгонването с власт на демоните. Отговаряйки им, Иисус разкри една от най-великите истини на Божието Царство, казвайки:

Матей 12:28. Но ако Аз чрез Божия Дух изгонвам бесовете, то Божието царство е дошло върху вас.

Небесните и земните области функционират според подредбите на сила и власт, в които Небесното Царство е най-висшия ред.

Царството небесно се разпростира и на земята чрез Христос и Неговата Църква - състояща се от всички новородени вярващи, като те всички са посланиците на Царството демонстриращи силата и властта му.

Божие царство е царство на сила и власт!

Където и да отидат посланиците, на което и място по света, те имат една основна цел и задача - чрез тях Иисус иска **ДА СЕ УСТАНОВИ ТАМ НА ТОВА МЯСТО ВЛАСТТА И СИЛАТА НА ЦАРСТВОТО!**

На това място всеки посланик - ученик Христов трябва да действа в сила и власт, за да предизвика промяна като побеждава врага и неговата опозиция и съпротива срещу Божието царство, и така в това тъмно място **ДА ИЗГРЕЕ СВЕТЛИНАТА НА ИСТИНАТА И БОЖИЯТА ЛЮБОВ!**

Полагането на ръце е най-основната практика, която потвърждава, че учениците Христови са Божиите посланици, **полагането на ръце** дава на хората доказателство за властта и силата, която те имат и се изявява чрез знаменията и чудесата, които се случват винаги. Следователно, **полагането на ръце** е дадено на учениците Христови за справянето им с врага чрез силата и властта на Божието царство!

Загубата на това първоначално, основно Христово учение за “полагането на ръце” е допринесла директно за настоящото безсилие на Църквата!

От “лидерите” на “църквите”, които са назначени на платена служба от религиозната църковна система не се изисква да демонстрират властта и силата на Божието царство, не се изисква да показват, че действат с Божието помазание, и тяхното “послание” е преминало от послание на Царството триумфиращо победоносно над враговете си, в едно социално-

религиозно “послание”, в една говорилня на човешки “проповеди” предназначени за лесна консумация.

Вярващите хора намиращи се в настоящата църковна система са насърчавани да виждат Бог през своите душевни очи и въз основа на историческата си и национална култура.

Бог винаги е възнамерявал да представя посланието на Своето царство-Благовестието-Благата вест чрез истински, Негови посланици!

Когато изпраща в света Своите посланици да благовестват, да занесат до всеки един човек Благата вест на Божието царство, Господ не ги праща да вършат Божието Дело с човешки сили и средства, НЕ, но Той ги екипира и ги упълномощава чрез помазанието от Святия Дух! Това помазание се проявява видимо чрез начина на живот на ученика Христов-посланикът – показвайки Божиата доброта и Божиата любов “агапе”– но също и ЧРЕЗ ДЕМОНСТРАЦИЯТА НА ВЛАСТ И СИЛА над царството на тъмнината!

Представянето на Благовестието по този начин според Божиата воля носи драматично различни резултати.

Скоро след деня на Петдесетница, Петър и Йоан изцелиха един куц човек пред портите на храма, и техните действия станаха директно предизвикателство за религиозните власти, понеже Петър и Йоан твърдяха, че са изцерили човека като посланици изпратени от Христос!

Прочетете **Деяния 3**-та глава.

Те бързо бяха арестувани и строго бяха предупредени да спрат да извършват чудотворни знамения и да спрат да призовават властта на Христос!

Деяния 4:

1. И когато те още говореха на людете, свещениците и началникът на храмовата стража и садукееите надойдоха върху тях,

2. възмутени за гдето те поучаваха людете и проповядваха, в името на Исуса, възкресението на мъртвите.

3. И тъй, туриха ръце на тях и поставиха ги под стража за следния ден, защото беше вече привечер.

4. А мнозина от тях, които чуваха словото повярваха; и числото на повярвалите мъже стигна до пет хиляди.

5. И на другия ден се събраха в Ерусалим началниците им, старейшините и книжниците;

6. и първосвещеникът Анна, и Каиафа, Иоан, Александър и всички, които бяха от първосвещеническият род.

7. И като поставиха Петра и Иоана наред, питаха ги: С каква сила, или с кое име, извършихте това?

8. Тогава Петър, изпълнен със Светия Дух, им рече: Началници народни и старейшини,

9. ако ни изпитвате днес за едно благодеяние сторено на немощен човек, чрез какво биде той изцелен,

10. да знаете всички вие и всичките Израилеви люде, че чрез името на Исуса Христа Назарянина, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мъртвите, чрез това име тоя човек стои пред вас здрав.

11. Той е камъкът, който вие зидарите презряхте, който стана глава на ъгъла.

12. И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между {Или: Открито на.}* човеците, чрез което трябва да се спасим.

13. А те, като гледаха дързостта на Петра и Иоана и бяха вече забележили, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се; и познаха, че са били с Исуса.

14. А като видяха изцеления човек стоящ с тях, нямаха какво да противоречат.

15. Затова, като им заповядаха да излязат вън от синедриона, съвещаваха се помежду си, казвайки:

16. Какво да сторим на тия човеци, защото на всичките ерусалимски жители е известно, че бележито знамение стана чрез тях; и не можем да го опровергаем.

17. Но за да се не разнася повече между людете, нека ги заплашим, та да не говорят вече никому в това име.

18. Прочее, те ги повикаха та им заръчаха да не говорят никак нито да поучават в Исусовото име.

19. А Петър и Иоан в отговор им рекоха: Право ли е пред Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете;

20. защото ние не можем да не говорим това що сме видели и чули.

21. А те, като ги заплашиха изново, пуснаха ги, понеже не знаеха как да ги накажат, поради людете, защото всички славеха Бога за станалото.

22. Защото човекът, над когото се извърши това чудо на изцеление, беше на повече от четиридесет години.

23. И когато ги пуснаха, те дойдоха при своите си та известиха всичко що им рекоха главните свещеници и старейшините.

24. А те като чуха, издигнаха единодушно глас към Бога и рекоха: Владико, Ти си Бог, Който си направил небето, земята, морето и всичко що е в тях,

Понеже те и другите ученици многократно упорстваха и не се покоряваха на забраните им, бездната между двете страни се разширяваше и накрая доведе до голямо преследване на първите вярващи. Вярващите оцеляваха и преуспяваха през това преследване, понеже носеха Благовестието със силата и властта на Божието Царство, демонстрирайки победа над врага.

Деяния 8:

1. А Савел одобряваше убиването му. И на същия ден се подигна голямо гонение против църквата в Ерусалим; и те всички с изключение на апостолите, се разпръснаха по юдейските и самарийските окръзи.

2. И някои благочестиви човеци погребяха Стефана и ридаха за него твърде много.

3. А Савел опустошаваше църквата като влизаше във всяка къща и завличаше мъже и жени та ги предаваше в тъмница.

4. А тия, които бяха се разпръснали, обикаляха и разгласяваха благовестието.

5. Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христа.

6. И народът единодушно внимаваше на това, което Филип им говореше, като слушаха всичко, и виждаха знаменията, които вършеше.

7. Защото нечистите духове, като викаха със силен глас, излизаха от мнозина, които ги имаха; и мнозина парализирани и куци бидоха изцелени,

8. тъй щото настана голяма радост в оня град.

Благовестието е надеждно предавано, когато е подкрепено от демонстрация на сила и власт.

Един пример за този принцип е когато Иисус изцели един сляп човек в книгата на Йоан, глава 9-та.

След чудотворното му изцеление от Иисус чрез **полагането на ръцете**, религиозните власти задаваха строго въпроси на човека, който беше сляп по рождение. Те се опитваха да дискредитират, да злепоставят Иисус теологически, понеже Той изцели човека в събота.

Човекът не беше обучен да спори с тях успешно, но сам разбираше, че Иисус представяше Божествена власт, като изцеленият даваше неопровержимото доказателство за собственото си изцеление. Човекът не можа да бъде разубеден от въпросите на религиозните власти, въпреки че не можеше да им предложи отговор според Писанията. Неговата вяра в Иисус беше закотвена в преживяването му. Отговорите му бяха простички и искрени. Той заяви: „Едно нещо знам, бях сляп, а сега виждам!“

Така неговото изцеление по неопровержим и категоричен начин демонстрира как чрез **полагане на ръце** се установява Благовестието с властта и силата на Царството сред територията на опозицията на врага!

Онези, които проповядват Благовестието на хората в света трябва да придружават посланието на царството с безупречна демонстрация на власт и сила!

Павел написа:

1 Коринтяни 2:

2. защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат.

3. Аз бях немощен между вас, страхувах се и много треперех.

4. И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила;

5. за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.

Посланието на царството е такова, че утвърждава Иисус като Синът Божий, поставен над всяка власт, господство и над всяко име:

Ефесяни 1:

20. с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата,

21. далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия.

22. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата,

Бог засвидетелства и утвърди Иисус като избраният Син, Помазаникът чрез знаменията и чудесата, които Той демонстрираше сред хората.

Деяния 2:

22. Израилтяни, послушайте тия думи: Исуса Назарянина, мъж засвидетелствуван между вас от Бога чрез мощни дела, чудеса и знамения, които Бог извърши чрез Него посред вас, както сами вие знаете...

Бог също Го възкреси от мъртвите, като не остави никакво съмнение, че Иисус беше помазан от Бог и Му беше дадена цялата власт на небето и на земята като основата за Царството Му.

Самото Благовестие изискваше демонстрирането на сила и власт.

1 Коринтяни 15:

3. Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според писанията;

4. че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията;

5. и че се яви на Кифа, после на дванадесетте,

16. защото, ако мъртвите не се възкресяват, то нито Христос е бил възкресен;

17. и ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си.

Бог иска тези, които повярват и поставят живота си под Неговата власт като Божии синове да бъдат утвърдени във вярата си чрез лично преживяване и свидетелство за властта и силата на Царството още от самото начало. Това е котва на вярата им, която ги държи здраво утвърдени и непоколебими.

При отсъствието на тази котва, съвременните вярващи често са лесно повлиявани от интелектуални аргументи срещу основите на вярата и надеждата, тъй като те нито са виждали нито са преживявали властта и силата на Христос.

Деяния 14:

3. Но пак те преседяха там доста време и дързостно говореха за Господа, Който свидетелствуваше за словото на Своята благодат, като даваше да стават знамения и чудеса чрез техните ръце.

Липсата на преживяване и демонстрация на божествена власт и сила от страна на “църковните лидери” е допринесло директно за слабостта и безсилието на вярващите в днешните “църкви”. “Евангелието”, с което типичният църковен посетител бива запознаван е изключително интелектуално “евангелие” – под формата на разискваща беседа, често превръщана в лични, човешки изявления, размишления и фолософствания – лишени от демонстрации на власт и сила!

Една от причините хората да гледат на съвременното “евангелие” със скептицизъм - съмнение и недоверие е понеже то обикновено се представя без демонстрации на чудотворната Божия сила. Божието божествено присъствие е писано, че ще съпровожда посланието на Благовестието и ще изявява Божията любов, милост, власт и сила. Така преживяването задържа вярата закотвена на място. Отделянето на Евангелието от демонстрирането на чудеса и знамения с властта в името на Иисус и чрез силата на Светия Дух променя посланието!

Мнозина от лидерите не са научени на Първоначалното учение за “**Полагане на ръце**”, не полагат ръце и не учат другите да полагат ръце, за да се демонстрира чудотворната сила на Бог, като начин да се покаже Неговата любов и милост на нуждаещите се хора. В резултат на това, нищо не удостоверява и не доказва легитимността на тези, които твърдят, че проповядват Благовестието на Царството и които претендират за сила и власт от Божия трон!

Учението за **полагане на ръце** върху другите се е загубило до голяма степен понеже то признава и доказва, че това Царство е царство, в което чудотворните демонстрации на сила са стандарта, който показва превъзхоството му на власт и сила. А на сатана това не му е изгодно и е допринесъл за отстраняването на това учение през многото изминали години.

Все пак Иисус и първите апостоли положиха основата на целта на това основно “**учение за полагането на ръце**” за изцеление, и това стана важна и неотменима част от ежедневиия живот в ранната Църква.

Яков 5:

14. Болен ли е някой от вас? нека повика църковните презвитери, и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име.

15. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне и, ако е извършил грехове, ще му се простят.

Полагането на ръце за изцеление е за изявяване на Божията сила и е водено от милостта и любовта на Бога, и е предназначено да покаже на хората, че този, чрез когото Духът извършва изцелението е упълномощен от Бога, че е Божий посланик, който има власт и сила над врага, над болестите и бесовете.

“Предаване” чрез полагане на ръце

Предаването на дарбите на Духа от един човек на друг става чрез полагането на ръце. Този процес се нарича “предаване”.

Същността и целта на полагането на ръце за “предаване” го отличава от полагането на ръце с цел изцеление.

Деяния 3:

6. Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в името на Исуса Христа Назарянина, стани и ходи.

7. И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила.

Обаче, “**предаването**” чрез полагането на ръце се практикува от тези, които вече имат властта и силата дадена им от Христос и могат да предават на други за прехвърляне и върху тях на делегираната им сила и власт за специфични цели, които са най-разнообразни, но винаги са за установяване на ред и упълномощаване на Тялото на Христос.

Например, обикновено кръщението в Светия Дух става с полагането на ръце.

Деяния 8:17. Тогава апостолите полагаха ръце на тях и те приемаха Светия Дух.

Обаче, за кръщението в Светия Дух няма специфичен начин изискван за кръщението в Духа, понеже Самият Исус кръщава със Светия Дух по начин според волята Си!

Деяния 2:

2. И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха.

3. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях.

4. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят.

Деяния 10:

44. Докато Петър още говореше тия думи, Светият Дух слезе на всички, които слушаха словото.

Сред различните начини, по които човек може да бъде кръстен в Духа, **полагането на ръце** предава кръщението от човек на човек, разширявайки Божието Царство чрез неговите посланици.

Предаването е едно от действията позволени от Святия Дух за утвърждаване на дарбите в светиите и за разпределяне проявленията на Бога според както дава за обща полза.

Римляни 1:

11. Защото копнея да ви видя, за да ви **предам** някоя духовна дарба за вашето утвърждаване,

1 Коринтяни 12:

4. Дарбите са различни; но Духът е същият.
5. Службите са различни; но Господ е същият.
6. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци.
7. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза.

Човекът, който **полага ръце** на другите представя Господа. Той вече е утвърден с власт за това и когато отива изпратен при хората той трябва да бъде представен, удостоверен пред тях като имащ тази власт и това става с **полагането на ръце**.

Както говорихме за специфичните случаи на изцеление, полагането на ръце потвърждава посланика пред хората и показва властта му да действа като изпратен при тях да представя Господа.

Когато някой е изпратен да предаде аспекти от Святия Дух, този върху когото се полагат ръцете може да разчита на правдоподобността на посланика.

Изискването е че полагането на ръце трябва да бъде по взаимно съгласие между служителя на благодатта и получателя!

Дарбите, които се предават могат да се състоят от онези неща, които Духът е установил в човека след кръщението му в Святия Дух.

Предаванията могат да включват дарби на помагания в зависимост от призиванието на човека, дарби на управления и др.

Свръхестествените дарби са необходими, за да функционира Тялото на Христос правилно и ефективно.

Всеки е надарен по рождение с определени духовни дарби, които се активират когато човека е кръстен с Духа.

Павел претендира за дар, който му е даден по рождение, и този дар е бил потвърден след срещата му с Исус по пътя за Дамаск, от Самия Исус.

Галатяни 1:

15. А когато Бог, Който още от утробата на майка ми беше ме отделил и призовал чрез Своята благодат,

16. благоволи да ми открие Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците, от същия час не се допитах до плът и кръв,

Деяния 9:

15. А Господ му рече: Иди, защото той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царе и пред израилтяните;

Други дарби, проявления на Светия Дух в тялото Христово се дават когато са нужни:

1 Коринтяни 12:

8. Защото на един се дава чрез Духа да говори с **мъдрост**, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух;

9. на друг **вяра** чрез същия Дух, а пък на друг **изцелителни дарби** чрез единия дух;

10. на друг да върши **велики дела**, а на друг **да пророкува**; на друг **да разпознава духовете**; на друг **да говори разни езици**; а пък на друг **да тълкува езици**.

29. Всички апостоли ли са? всички пророци ли са? всички учители ли са? всички вършат ли велики дела?

30. Всички имат ли изцелителни дарби? всички говорят ли езици? всички тълкуват ли?

31. Копнейте за по-големите дарби; а при все това аз ви показвам един превъзходен път.

Дарбите, които са необходими, но не са вродени могат да бъдат дадени чрез управлението и предаването.

Римляни 1:

11. Защото копнея да ви видя, за да ви предам някоя духовна дарба за вашето утвърждаване,

Същността на “предаването” **чрез полагането на ръце** е подпомагано и е улеснявано чрез реда в Божия дом, в тялото Христово. Писмата на Павел до римляните и до коринтяните, като духовен настойник на тези вярващи, показват как предаването е част от този ред.

В Коринт е имало и други, като Аполос и Петър, които са служили на тялото Христово, но Павел е имал духовна отговорност към вярващите там. Част от неговата отговорност е била да се увери, че те са правилно екипирани да функционират както индивидуално така и заедно като едно цяло и неделимо тяло. Имайки предвид тяхното състояние, той силно съзнавал тяхната нужда от по-голяма мъдрост и по-голяма чувствителност към Духа на пророчество.

1 Коринтяни 14:

1. Следвайте любовта; но копнейте и за духовните дарби, а особено за дарбата да пророкувате.

2. Защото, който говори на непознат език, той не говори на човеци, а на Бога, защото никой не му разбира, понеже с духа си говори тайни.

3. А който пророкува, той говори на човеци за назидание, за увещание и за утеха.

4. Който говори на непознат език, назива себе си; а който пророкува, назива църквата.

12. Така и вие, понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножат те у вас за назидание на църквата.

13. Затова, който говори на непознат език, нека се моли за дарбата и да тълкува.

Подобно, Павел напълно е усещал трудността на вярващите и в Рим, и е копнеел да ги посети, за да им предаде духовни дарби:

Римляни 1:

11. Защото копнея да ви видя, за да ви предам някоя духовна дарба за вашето утвърждаване,

12. то ест, за да се утеша между вас взаимно с вас чрез общата вяра, която е и ваша и моя,

Или Павел каза - Копнея да ви видя, за да мога да ви ПРЕДАМ някои духовни дарби, които да ви направят по-силни – за да можем и вие и аз да бъдем взаимно насърчени в нашата обща вяра

Като духовен настойник наблюдаващ част от своето духовно семейство, Павел знаел какви дарби са необходими за ефективното функциониране на тази част от семейството му.

Една от активните отговорности на духовния настойник е да наблюдава отблизо духовното състояние на тези, които са под неговата грижа. Където има дефицити, липса или недостиг, това може да бъде поправено чрез **предаването на дарби чрез полагането на ръце**, това е част от функцията му в служението му - грижата за тялото Христово, за сестрите и братята, за светиите.

В тялото Христово полагането на ръце за предаване на дарби е установена като основна практика и тя трябва да бъде широко практикувана в тялото на Христос!

Това практикуване трябва да става от утвърдени, имащи дадените дарби, а този, който приема дарбата трябва да желае и да е съгласен да я получи.

И всичко трябва да става с ред.

1 Коринтяни 14:40. Обаче, всичко нека става с приличие и ред.

“Потвърждение” чрез полагане на ръце

Потвърждаването на дарбите и призванието на човека традиционно се прави чрез полагането на ръце.

1 Тимотей 4:14. Не занемарявай в тебе дарбата, която ти беше дадена чрез пророчество с полагане на ръце на презвитерите.

2 Тимотей 1:6. Поради която причина ти напомням да разпалваш дарбата от Бога, която е в тебе чрез полагането на ръцете ми.

Определени дарби на Духа живеят в човека „от утробата на майка му“, а призиванието на човека безвъзвратно се определя от Бог!

Галатяни 1:

11. Защото ви известявам, братя, че проповядването от мене благовестие не е човешко;

12. понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исуса Христа.

15. А когато Бог, Който още от утробата на майка ми беше ме отделил и призовал чрез Своята благодат,

16. благоволи да ми открие Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците, от същия час не се допитах до плът и кръв,

17. нито възлязох в Ерусалим при ония, които бяха апостоли преди мене, но заминах за Арабия, и пак се върнах в Дамаск.

Потвърждаването на дарбите на човека, обаче, идва след време, когато той вече е упражнявал и служил в своите дарби до такава степен, че другите могат да засвидетелстват за неговата готовност да разширява повече служението си в тях.

Когато вярващите достигнат зрялост, потвърждаването на тази зрялост и на дарбите, които подкрепят и придружават тяхната духовна работа се извършва чрез **полагането на ръце**.

Ученикът Христов Тимотей ни дава пример за този процес в Новозаветната Църква.

Тимотей беше призован, заедно с Павел, да носи словото на Господа сред езичниците. Специалното проявление на Светият Дух в него беше служението му на апостол.

1 Солунци 1:1. Павел, Сила и Тимотей до солунската църква в Бога Отца и Господа Исуса Христа: Благодат и мир да бъде на вас.

1 Солунци 2:6. нито сме търсили слава от човеци, било от вас или от други, ако и да сме могли да притежаваме власт като Христови апостоли,

Деяния 16:

1. После пристигна и в Дервия и Листра; и, ето, там имаше един ученик на име Тимотей, син на една поварвала еврейка, а чийто баща беше грък.

2. Тоя ученик имаше характер одобрен от братята в Листра и Икония.

3. Него Павел пожела да води със себе си..

Ето, ученикът Тимотей беше изявил характера си, беше одобрен от братята и него Павел пожела да води със себе си.

1 Тимотей 4:

14. Не занемарявай в теб дарбата която беше дадена на тебе чрез пророчество с полагане на ръце на презвитерите.

Ето виждаме, че дарбата на Тимотей беше дадена чрез пророчество с полагане на ръце на старшите в църквата.

Днес, “**потвърждаването**” с полагане на ръце, станало популярно като “ръкополагане” е понижено и духовно обезличено до една човешка церемония за встъпването на човек в членство в религиозни групи!

Библейското “**потвърждаване**”, обаче, е действие, което разпознава настъпилата реална, духовна промяна в някого преминал от езическата култура, от светската грешна природа и живот, преминал в новородение като Божий син.

Библейското “**потвърждаване**” също установява онези, които са израстнали в служението си на ученици Христови и функциониращи в своите дарби и призвания, узряли достатъчно, за да им се гласува доверие и да могат да функционират в по-широка сфера отколкото преди да бъдат потвърдени.

“Упълномощаване и изпращане” чрез полагане на ръце

В Новия завет, модела чрез който човек беше изпращан в служение започва с това ученикът да е утвърден в специфичен дар и призвание и е последван от период на работа на определено място. След това, Светия Дух, чрез пророческо изговаряне, установява готовността на човека, упълномощавайки го да бъде изпратен в по-широка сфера на влияние на своето призвание. Изпращането на даден светия става под водителството на Светия Дух, а братята в Църквата декларират за този брат, че има зрялост, доказан живот на Христов ученик, дела, вяра, вярност, любов, смирение, декларират за дарбите му, за призванието му и така полагат ръце върху него и го изпращат от това място там, където е Божията воля за него в по-широко служение.

Пътуванията на Павел и Тимотей демонстрират този специфичен модел.

Прочетете Д.А.13 глава

Павел вече притежаваше дара на апостолството и функционираше в него в продължение на една цяла година в град Антиохия.

Деяния 11:

25. Тогава той отиде в Тарс да търси Савла;

26. и като го намери, доведе го в Антиохия, та, като се събираха в църквата цяла година, научиха значително множество. И първо в Антиохия учениците се нарекоха християни.

Неговото работене, служене в Делото на Благовестието заедно с неговите съработници не оставяше никакво съмнение за призиването им. Светият Дух подреждаше пътят на движението им чрез чрез пророческо слово:

Докато се покланяха на Господа и постеха, Светия Дух каза: „Отделете ми Варнава и Савел за работата, за която съм ги призовал“.

Така че след като постиха и се молиха, те **положиха ръцете** си на тях и ги изпратиха. Двамата, изпратени по пътя си от Светия Дух, слязоха в Селевкия и отплуваха от там за Кипър

Деяния 13:

1. А в антиохийската църква имаше пророци и учители: Варнава, Симеон, наречен Нигер, киринеецът Луций, Манаин, който беше възпитан заедно с четверовластника Ирод и Савел.

2. И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал.

3. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха.

4. И така те, изпратени от Светия Дух, слязоха в Селевкия, и оттам отплуваха за Кипър.

Групата старейшини, водени от Светия Дух, в съгласие публично **положиха ръцете** си на Павел и Варнава и ги **изпратиха** на работата, за която Светия Дух ги беше призовал. В това **изпращане**, те бяха придружени от Светия Дух, тъй като това беше Неговото подредено директно управление!

Нито Павел нито Тимотей не изпратиха сами себе си в своето призвание и служения. Мощно Светият Дух ръководеше Църквата Христова, чиято Глава е Сам Исус Христос.

Този процес на Божието управление ярко контрастира на начина, по който хората днес встъпват в служение.

В Новозаветната Църква, тези, които бяха поставени от Господа служители свидетелстваха за истинността на пророческото слово и се присъединяваха в съгласие с волята Божия към процеса на упълномощаване на светиите в служението им. Изпращаните биваха упълномощавани да работят или в нови места или им беше давано по-широко увеличаване на служението им в съответствие с тяхното призвание.

В повечето от църквите в историята до днес, обаче, не се спазват Библейските методи на управление от Светия Дух, но който е “член”, може да се запише в училища, курсове, семинарии, теологични факултети и т.н. за формално обучение в доктрините уникални за тази деноминация.

Който има желание за служение може да започне процеса за влизане в служение. И ако бъде одобрен от ръководството на деноминацията започва процес, който обикновено включва първо посещение на някаква форма на обучение на библейско училище, последвано от чиракуване под лидерството

на пастора на събранието в тази деноминация. След като завършва определения курс на обучение, човекът е назначен на работа в организацията, и кариерата му се подрежда според моделите, които са установени за тази деноминация!

Алтернативно, човек може да преследва мисионерска работа в някое чуждо място, обикновено определяно от способността на човека да осигурява сам собствената си финансова издръжка и завършването на обучението си за служение. Тези модели не разпознават, не насърчават, не назидават, не подкрепят дарбите или призванията на човека, поради което не дават плодове!

Полагането на ръце за упълномощаване и изпращане е Библейски модел, който изтъква реда в Божия Дом.

В този модел, онези, които са одобрени са известни със своя благочестив характер и своята изпитана работа и тогава са упълномощавани и изпращани в своите призвания.

Онези, които ги упълномощават и изпращат са духовните настояници, като самите те са известни със своя благочестив характер и изпитана работа на служение в Божия Дом под водителството на Светия Дух, в съгласие с Божията воля!

Като ангажирани, отговорни и загрижени настояници, те могат да разпознават дарбите и призванията на онези, които са под тяхната грижа, и да отглеждат тези дарби до зрялост! Това е един процес на Божията мъдрост, който е индивидуален за всеки светия и е под водителството на Светия Дух. Тези, които са под такава грижа последователно ще вървят и напредват в растеж и зрялост. Тяхното **упълномощаване** ще става като нещо естествено. Винаги когато някой е готов да функционира сред вярващите в своето призвание и дарби, такъв човек е **упълномощаван** и **изпращан** чрез **полагането на ръце**.

Първоначалното учение за полагане на ръце е било и продължава да е широко пренебрегвано в настоящите църковни управления! В резултат, вярващите са нечувствителни за същността и централната роля на тази доктрина в разпространението на Евангелието на Царството чрез утвърдени, Библейски посланици носещи Здравото Учение Христово..

Те не знаят, не разбират различните цели за полагането на ръце, не знаят дълбоката Библейска същност на това учение Христово.

Полагането на ръце е определяща доктрина за разпростиране на Божието Царство на земята чрез светиите, тялото Христово, и изразява властта и силата на царството Божие.

амин

(из поучение за полагането на ръце С.Солейн и Н. Солейн)

